

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

7.-13.6.2013

číslo 3. - pondělí 10.6.2013

FABRIKA SVITAVY

...dou student,
...y, kterým je seminár
...n by se měl odehrávat za
...ale skupina krátce pozastaví n
...ar výtvarně zaměřený, po chvíli se
...ce stačí směřen. ke scenografii. Aby mohla fantazie začít pracovat
...dcházíme z Fabriky sbírat inspiraci přímo na místní vlakové nádraží
...sté se seznámí s několika mladými slečnami a kromě jiného se dozvídám, že
...stně vůbec neumějí kreslit. Stejně tvrzení zaslechnu během dne ještě někde
...příchodu na vlakové nádraží si každá najde místo, kde bude
...nikově ztvárnovat svůj příběh. Renáta postupně obchází je
...y vyprávěly příběh a případně jim pomohla k ně
...ny účasti soustředěně přenáší své myšlenky r
...ji přes ruku a už se těším, jak jednotlivé en
...dou. Ale aby děvčata měla na svoi
...říjemné... mi někdo nahlíží
...k nezaujatě, nachává je svo
...včera. V...vářeli
...hují

VČERA JSME VIDĚLI...

RECITÁTORŮ 2. KATEGORIE

Annu Christinu Berry

Filipa Hovorku

Annu Veselou

ZAPSALI JSME...

...Z BESEDY S RECITÁTORŮ 2. KATEGORIE A JEJICH DOPROVODEM

 Dnešní beseda se odehrávala stejným způsobem jako ty minulé (šest porotců – tři kroužky) a tentokrát opět v muzeu, uprostřed expozice o včelách. Všude voněl med a vstupující vítal u prvního okna skleněný úl, z něhož vylétaly do proslu-něného dvorku včely (ty opravdické se žihadly). Záleželo tedy na náladě recitátora, zda v něm tyto symboly vzbudí představu idylické letní atmosféry, nebo představu žihadel připravených k bodnutí.

Recitátoři se ale neměli čeho bát, lektoři začali opět medově. Gabriela Sittová děkovala za krásné dopoledne ve společnosti šikovných a nadaných dětí. A ani jim nemazala med kolem pusy, myslím, že letošní druhá kategorie se velice vyvedla.

Kroužek Gabriely Sittové a Vlasty Gregorové, který byl tentokrát v centru, začal s roz-borem výkonu Antonína Doležala. Byl chválen za své jemné výrazové prostředky, za to jak mu vždy blýskne v očích, když má pronést nějaký vtip. Počáteční rozpačitost dokázal překonat a vtáhnout nás do děje, navzdory občasnému „šumlování“. V tomto kroužku se také řešilo téma ráčkování. Lektorky dávaly recitátorům naději, že tento problém lze odstranit i třeba v patnácti letech a že určitě není dobře nechat takový defekt bez řešení. Já to můžu z vlastní zkušenosti jen potvrdit a ráčkující recitátory ujistit, že to jde. Stačí být vytrvalý jak ve cvičení, tak v hledání pořádné logopedky.

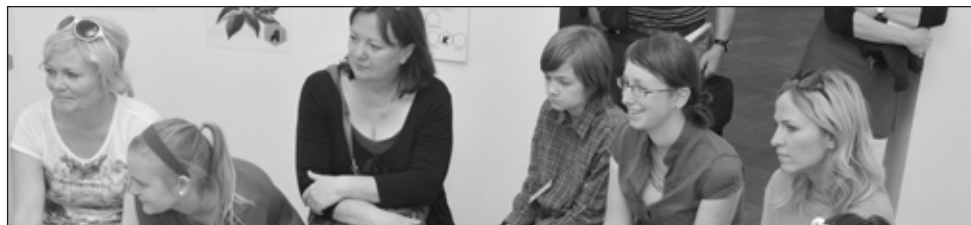
Jakuba Doubravu a Františka Kasku jsem zastihl ve chvíli, kdy se zaobírali textem o kocouru Modroočkovi, na kterém pracovala Barbora Kohoutková. Lektoři vytýkali výběr, Bára si totiž vybrala úvodní část knížky, ve které se toho moc neděje a sám Modroočko se projeví až ke konci. Přitom v tomto dílku, které bylo oblíbeným pohádkovým hitem leckoho z nás, se dá najít mnoho zajímavějších částí. Barča se také chvílemi moc položila do role té „rozkošné kočička“. V souvislosti s tím lektoři pronesli větu: „Buď svůj, Modroočko!“ Jinak byl její přednes hodnocen kladně. Pány jsem slyšel mluvit ještě o Jakubu Bažovi, Elišce Hajné nebo Natálii Finsterlové, o všech spíše kladně. Natálce bylo dokonce nepřímo řečeno, že je lepší než sám text, který si vybrala.

Kroužek Jany Portykové a Elišky Vobrubové tentokrát zabral celou zadní místnost. Výraznou recitátorkou, kterou lektor v klobouku označil při jiné příležitosti za „úkaz“, byla Hana Šoltézsová. Recitovala text Jiřího Suchého „Chudák Barnabáš“. Hanka svou recitaci nepostavila na specifické Suchého poetice, ale prosadila vlastní styl. Její přednes měl napětí, byl kultivovaný a velice přemýšlivý. Eliška Vobrubová se prý na její vlnu úplně nenaladila. Nebrala to ale jako velkou závalu. To se zkrátka občas stává. Do diskuse pochvalně přispěl i přítomný Jakub Hulák.

Zatímco slečna Hana publikum ohromila svou jemností a kultivovaností, Filip Sedláček působil naopak explosivně. Na scénu vtrhl doslova jako „Ušaté torpédo“ a přilétla s ním energie. I přes to se však dokázal koncentrovat a počkat si na diváka, který s ním potom už šel až do konce. Dále byl chválen za čistou práci s veršem a za to, že se svým textem vyložené souzněl. Pro mě osobně se stal spolu s Hankou nejzajímavějším zážitkem dopoledne. Oba recitátory považuji za reprezentanty velice přirozeného a pravdivého způsobu recitace.

Musím říct, že jsem byl z besedy a hlavně ze samotných recitátorů potěšen. Jako nedávno vysloužilého účastníka Dětské scény mě velmi hrálo u srdce, že naše generace nebyla tou poslední nejlepší. Naopak, mezi malými caparty se skrývá veliký potenciál a těším se, až je budu vídat na podiích pro velké recitátory.

Jan Mrázek

NA SLOVÍČKO S...

...RECITÁTORY 2. KATEGORIE

ROZHOVOR S PĚTOU SLÁMOU

(TEXT ILJI HURNÍKA - TURNAJ)

Já jsem z Litvínova, ale trvalé bydliště mám hlášené v Teplicích.

A na jakou chodíš školu?

Chodím v Litvínově na jazykovku. Letos jsem recitoval právě za školu.

To tě vede paní češtinářka?

No, vede mě máma, samozřejmě! Máma učí totiž dramaťák. Recituju už pět let, od první třídy. Ve Svitavách jsem poprvé.

Ty sis vybral takové zajímavé dějepisné téma...konec Přemyslovců. Tebe baví dějepis?

No, mám rád dějepis, ale zeměpis nesnáším.

A víš, jak to tam tehdy bylo doopravdy?

Samozřejmě že vím, ale takhle to teoreticky může být taky, ta realita. Doopravdy to bylo tak, že ti Přemyslovci vymřeli a neměli tam koho šoupnout, tak tam šoupli Lucemburky. Ale...tuto teorii nezastávám!

Byl ses podívat včera a předevčírem na velké recitátory?

Já chodím každý den, byl jsem na celou třetí i čtvrtou.

Tak to jsi zasloužilý divák! A líbily se ti ty výkony?

Mně se nejvíc líbila ta čtvrtá, tam byly nejzajímavější texty. Protože jsou ti recitátoři nejstarší.

Takže tobě se líbí už tyhle pokročilé texty. A dokázal bys říct, v čem jsou ti starší lepší? Jestli vůbec jsou lepší!?

Mají úplně jiný, zajímavější témata. Pro mě ne tak známý. A říkají složitější texty a leckdy vtipnější, protože mají na výběr z víc zajímavých textů, než v těch nižších kategoriích.

Předpokládám tedy, že chceš pokračovat.

No jasně. Já už teda za tu školu soutěžit nebudu, protože se stěhuju do Prahy. Ale máma bude v Litvínově učit dál.

Dokážeš si to představit, až budeš takhle veliký? Co budeš mít třeba za texty?

Mám texty vyhlídnuté na pár let dopředu, ale pak je různě čenžuju. Na příští rok mám nejspíš připraveno „O medvědovi, který chtěl do opery“. To je moce hezká věc. Toho autora si nikdy nemůžu zapamatovat, ale vím, že napsal tři knihy. Dvě o nějakých uměleckých dílech a jedna je pohádková – je strašně hezká. A nikdo jí asi nezná, takže to bude originální.

Ty čteš určitě rád, vid'?

Toho Hurníka mám moc rád. Mám rád všechny zajímavé autory, ono je jich hodně. Teď zrovna nevím...třeba Danielu Fischero-vou.

ROZHOVOR S FILIPEM SEDLÁČKEM

(TEXT OD JIŘÍHO ŽÁČKA UŠATÉ TORPÉDO)

Jak sis vybral text?

Ten text mi navrhla moje paní učitelka třídni, Jitka Knížková. Ona mě vede poslední rok, tak si to užívám, je totiž moc hodná.

Takže už recituješ nějakou dobu?

Jo. Ale tady jsem poprvé. Minulý roky jsem byl vždycky jenom v okresním kole. Teďka jsem měl takovou docela známou básničku a postoupil jsem až sem. Užívám si to, ale zároveň mám...nedá se říct trému...ale bojím se.

Není to na tobě vidět.

Bojím se, že něco zkazím a budu vypadat trapně.

Toho se neboj, to vypadáme všichni. A čteš rád?

Jo, ale musí mě to chytit. Třeba Deník malého poseroutky nebo Můj nejlepší školní rok. Pak čtu rád naučný knížky, třeba matematický.

Byl ses včera podívat na velkých recitátorech? Co na ně říkáš?

Byl, ale ne na celý. Moc si nepamatuju, který to byl kluk...ale říkal takový to matematický, na tý vodě – to se mi líbilo. Potom ještě „Prevítem snadno a rychle“. Jako, celkově se mi to všechno líbilo, ale tyhle si pamatuju. Pracujou na tom o hodně víc, mají zkušenosti, a je to znát.

Jan Mrázek

VČERA JSME VIDĚLI...

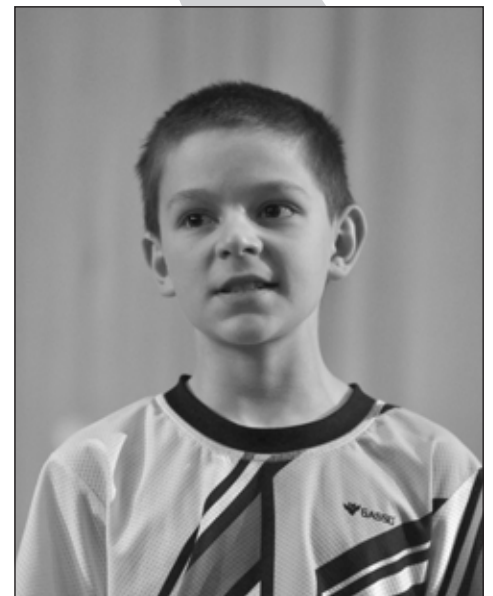
RECITÁTORY 2. KATEGORIE

Petra Sláma

Dagmar Dobrovolnou

Filipa Sedláčka

VČERA JSME VIDĚLI...

... RECITÁTORŮ 2. KATEGORIE

Hanu Šoltészovou

Františka Floriána

Lucii Bursíkovou

NAHLÉDLI JSME DO...

... DÍLNY PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

Děti ze souborů dostaly zadání: rozdělit se do několika skupin podle výtvarných děl, která je nejvíce oslovila. V tomto čísle přinášíme zprávu z dílen inspirovaných Dalího obrazem *Tekoucí hodiny* a Matissovým obrazem *Rodina malíře*.

LEKTORKY: MARTA ZITOVÁ, MAGDALENA DENKOVÁ, ANETA BUČKOVÁ

Hlavním tématem první dílny byl čas ve všech svých podobách. Po počáteční rozvíčce a vzájemném seznamování, (které bylo trochu fingované – většina účastníků dílny byla z jednoho souboru, ale pššt, hlavně aby na to vedoucí nepřišli! On ten rozdělovací klíč s účelem promíchat děti z různých souborů příliš nevyšel... I v druhé dílně jsem se dozvěděla, že nešlo toliko o zaujetí výtvarným uměním, ale o to, že např. „tenhle obraz byl nejbližší“ nebo že „u ostatních již bylo hodně lidí“... začaly děti asociativním způsobem objevovat Dalího *Tekoucí hodiny*. Ocitly se na vernisáži a obraz komentovaly jednoduchými slovními spojeními: smrtelné vedro, zastavený čas, rozbité hodiny, úsvit, bývalý dům na poušti... V menších skupinách pak diskutovaly nad jeho tématem a snažily se ho ztvárnit prostřednictvím živého obrazu. Postupně se pak dostávaly od živých obrazů k hraným situacím: k metaforickým zobrazením času lidského života, k odpovědím na otázku, kdy čas běží a kdy se vleče, ke zpomalení a zrychlení, které tvoří dynamiku situace...

LEKTOR: FRANTIŠEK OPLATEK

Účastníci dílny inspirované Matissovým obrazem se k samotnému výtvarnému umění dostaly až v poslední části dílny. Interpretaci významů obrazu předcházela různá rytmická, pohybová a seznamovací cvičení. František Oplatek děti velmi důkladně připravil na závěrečnou společnou tvůrčí práci a to se v ní zúročilo – prostor, ve kterém děti tvořily, nebyl unikátní jenom svým vzezřením (dílna probíhala v Ottendorferově domě), ale také a především otevřenou a bezpečnou atmosférou. Při rytmickém bubnování v různých koutech místnosti vznikají imaginární obrazy malované imaginárními štětci, tužkami či autenticky vlastními rukama. Galerie, kterou pak prostřednictvím popisu imaginárních obrazů jednotlivými umělci procházíme, je úchvatná. Běžící voda, Jablono s hnízdem kosa, Sakuřin tanec, Free mind jsou jen některé z názvů obrazů.

Poté s otevřenou myslí mladí umělci přistupují k interpretaci Matissova obrazu. Společně hledají odpovědi na otázky, které si předtím o obrazu položili (otázky, které lze zodpovědět, když se na obraz podíváme a ty, co pohledem na obraz nezodpovíme). A já se dozvídám překvapivě a mou fantazii zneklidňující odpovědi, musím k obrázku i diskutující skupině přijít blíž a lituji, že mi taky není třeba 13, ráda bych se do této diskuse taky zapojila! Posledním úkolem je co nejpřesněji napodobit rozestavení postav obrazu a jednoduchou větou vystihnout jejich myšlenky. Každá z mizanscén, které v závěru dílny vznikly, by se dala dále rozvíjet, ale ne už v tomto dopoledni, je čas jít na oběd... Kdo by to byl tušil, že Matisse je tak inspirující!

Tereza Strmisková

NA VÝZVĚDÁCH U...

...LEKTORŮ DÍLEN PRO RECITÁTORŮ

Na otázku Jaká byla tvá cesta k přednesu? komiksem odpovídá Petra Jančová

NAHLÉDLI JSME...

... DO SEMINÁŘE S2 - VÝTVARNÁ LABORATOŘ

„Někdo nastoupí do vlaku, usedne do kupé a začnou se dít věci,“ uvádí druhé setkání Výtvarné laboratoře její lektorka Renáta Vosecká. Dnes budou studentky středních pedagogických škol z různých koutů naší republiky, kterým je seminář určený, komiksové zpracovávat vlastní autorský příběh. Ten by se měl odehrávat za zavřenými dveřmi vlakového vagónu.

Ještě před tím se ale skupina krátce pozastaví nad včerejšími představeními. Jelikož se jedná o seminář výtvarně zaměřený, po chvíli se debata zcela přirozeně stáčí směrem ke scénografi.

Aby mohla fantazie začít pracovat na plné obrátky, odcházíme z Fabriky sbírat inspiraci přímo na místní vlakové nádraží. Po cestě se seznamují s několika mladými slečnami a kromě jiného se dozvídám, že vlastně vůbec neumějí kreslit. Stejně tvrzení zaslechnu během dne ještě několikrát. Po příchodu na vlakové nádraží si každá najde místo, kde bude příští dvě hodiny komiksové ztvárňovat svůj příběh. Renáta postupně obchází jednotlivá děvčata, aby zjistila, jaký vymyslely příběh a případně jim pomohla k němu nalézt cestu. Po chvíli již všechny účastnice soustředěně přenášejí své myšlenky na papír. Nanápadně jim nakukují přes rameno a už se těším, jak jednotlivé epizody inspirované cestováním ve vlaku dopadnou. Ale aby děvčata měla na svou práci klid, stahují se stranou. Sama vím, jak je nepříjemné, když mi někdo nahlíží do rozdělané práce. Ani Renáta do práce studentek nijak nezasahuje, nechává je svobodně tvořit. (Mezitím od ní zjišťuji, čím se v laboratoři zabývali včera. Vytvářeli komiksové zpracování lidových písní, z nichž posléze vznikly velké plakáty vystihující hlavní téma daných písní.) Když se jejich práce pomalu blíží ke konci, odebíráme se zpět do Fabriky. Zde po krátké přestávce studentky dokreslují své komiksy. Během toho jim Renáta zadává další úkol, který je ale „jen takovou legráčkou“, nesoucí se ve stejném tématu. Děvčata, jež první úkol již dokončila, vystřihují do čtvrtky, na kterou si nakreslila kupé, dvě okýka. Za nimi bude ubíhat nějaká krajina již cestující projíždějí (tu seminaristky zakreslují na dlouhý pruh papíru, aby ji prostříhaly okénky.). Jedna taková cesta zavede cestující do vesmíru, jiná znázorňuje pocity, se kterými seminaristka přijížděla na Dětskou scénu.

Na závěr nás čeká představení jednotlivých komiksů. Musím říct, že úvodní tvrzení studentek o jejich výtvarných schopnostech bylo příliš skromné. Každá z nich v sobě má dávku výtvarného talentu, jelikož každý komiks je originálně pojatý a jasně srozumitelný. Autorky jednotlivých děl je pro ostatní okomentovaly. Seznámili jsme se tak s příběhy Druhá šance, Cesta do neznáma, A co se asi mohlo stát..., Ztracený otec či Portál. Poněvadž komiks má své specifické kouzlo a výpovědní hodnotu, nemá smysl, abych vám na tomto místě zdoluhavě popisovala jejich děj. Rozhodla jsem se, že efektivnější bude předložit vám alespoň jeden ze vzniklých komiksů.

Andrea Pavlíčková

VČERA JSME SI VŠIMLI...

...SEMINÁŘE S2

VČERA JSME SI VŠIMLI...

nové obuvi pana JH

zločinu Jazze Jamesona

Light botník

ZEPTALI JSME SE...

...ALENY EXNAROVÉ, RECENZENTKY PŘEHÁDKOVÝCH PŘEDSTAVENÍ

Jak se jako divadelní teoretička díváte na představení hrané dětmi a dospělými? Liší se nějak váš pohled a kritéria posuzování, hodnocení? Jak?

Já myslím, že v případě dětského divadla se člověk víc soustředí na aspekty výchovné a vzdělávací, na to, jaký smysl to má pro děti a jejich vývoj. Zvláště dobré je, když někoho můžete sledovat od opravdu útlého věku až téměř do dospělosti. Já mám takto vysledované hlavně loutkářské soubory, těm jsem se věnovala nejvíce i ve svém povolání. Je fakt, že člověk spíš odpustí, že něco není dokonalé, pokud cítí, že smyslem je, aby to fungovalo pro vývoj a vzdělávání dětí.

Taky se ale domnívám, že nelze zcela opomíjet kvality divadla jako celku, jeho tematické sdělení.

V čem by se podle vás tyto dvě oblasti: divadlo hrané dětmi a divadlo hrané dospělými měly navzájem inspirovat? Co byste doporučila, aby si dětské divadlo vzalo z toho dospělého a naopak?

Inspiraci bych viděla především pro některé dospělé soubory, které dělají klasické divadlo. Jejich členové by mohli být tvořivější jako jednotlivci, rozvíjet se a ne jenom využívat to, co už umějí. Víím, že jsou soubory, u kterých je znát, jak je vše nadirigované režisérem a herci mechanicky naplňují, co se po nich chce. To si myslím, že není správné. I u dospělých je třeba sledovat vývoj a v tomto může leckdy inspirovat dětské divadlo. Je samozřejmě část souborů, které na sobě pracují, zkouší nové věci a pak je taková část těch tradičních, kteří hrají pro své diváky a v podstatě stále stejně. Nechci je tímto nějak shazovat, jsou tady taky a jejich diváci je mají rádi. Protože vidí, jak hraje pan učitel, pan lékárník...

Společné dětskému a dospělému divadlu by mělo být to, co jsem už zmiňovala v první odpovědi: vybudování celku a jeho tematické sdělení. Co si pamatuji, tak bylo takové období, kdy se kladl zřetel více na dramatickou výchovu než na výsledný celek inscenace. Tak už to dnes není a je to dobře.

Já jsem s dětským divadlem přišla do styku tak trochu ve vlnách. Dva roky po studiu divadelní vědy jsem dělala metodičku na krajském kulturním středisku a tam jsem se vlastně poprvé setkala s dramatickou výchovou. Po dvou letech jsem začala pracovat v muzeu loutkářských kultur, kde jsem byla pak až do odchodu do důchodu. Je fakt, že jsem více sledovala loutkářské soubory. Například u nás v Královéhradeckém kraji jsou centra, kde vyrostla řada loutkářů a ty jsem právě sledovala od těch dětských let až po dospělost. Někteří z nich se pak i profesionalizovali. A když mě Jaroslav Provozník a později Jakub Hulák lákali na Dětskou scénu, vždycky se mi to částečně krylo s profesionálními loutkářskými přehlídkami, tak jsem vždycky vykřikovala, že pojedou, až budu v důchodu. A Jakub si to pamatoval, takže jsem vlastně loni byla na Dětské scéně po dlouhé době poprvé. Myslím si, že nemám přesné srovnání, jako kdybych sledovala celkový vývoj.

Hrála jste jako dítě divadlo?

Já jsem spíš občas recitovala, jak se to na školách dělalo. Ve středoškolských a ranně vysokoškolských letech jsme měli soubor, ale nikam jsme nejezdili. Byla to doba uvolnění po osmašedesátém roce. Než nastala doba normalizace, tak v Domě dětí a mládeže byly akce i pro středoškoláky a vysokoškoláky. My jsme se tam sjížděli z celého kraje na různé vzdělávací akce a mimo jiné tam byl také tento recitační soubor. Začali jsme dělat jedno divadelní představení, ale jelikož jsem v té době začala studovat divadelní vědu, tak jsem se na jeho tvorbě podílela spíš dramaturgicky. Dělali jsme tehdy s režisérem Mirkem Vildmanem Začínáme žít od Makarenka. A protože se to nedozkoušelo, zkrátila jsem to a natočili jsme to pro rozhlas. To jsem ale získávala zkušenosti v těch spíše teoretických a praktických věcech, než že bych hrála.

Nejvíce jsem se ale překonala, když jsem hrála loutkové divadlo. To mělo premiéru v osmdesátém prvním roce a hráli jsme to až do osmdesátého pátého. Jmenovalo se to Neposedný dům. Dostali jsme se s tím představením na Loutkářskou Chrudim, byli jsme s ním v Portugalsku na nějakém festivalu, jezdili jsme a hráli po školkách. Dál jsme se pak už nedostali. Pořád jsme sice zkoušeli, ale tím, že první inscenace dopadla tak dobře, tak jsme chtěli být dokonalejší a dokonalejší a nějak jsme se pak už rozpadli.

Co vás lákalo na divadlo, proč jste si vybrala divadlo jako povolání i když z toho teoretického pohledu?

Mě více než ta teorie lákala historie a vývoj. Tím, že jsem začala pracovat v Muzeu loutkářských kultur, tak jsem se hodně specializovala na loutkové divadlo, začala jsem se hrabat v té loutkářské historii, to mě zajímalo nejvíce.

Ptala se Tereza Strmisková

CO DEN DAL...

Líza

Divadelní soubor Bezeřského ZUŠ Turnov se představil s autorskou inscenací nazvanou Líza. Zabývají se aktuálním tématem rodinných vztahů, vlivu pracovního vytížení na ně a vlastně i tím, že peníze nejsou všechno. K tomuto sdělení jsou využívány skromné a jednoduché prostředky, které jsou věku dětí adekvátní a jejichž prostřednictvím dokážou situace zvládnout a z jejich soustředění a vzájemného partnerství je jasné, že zvolený inscenační klíč přijaly a příběh o rodinných vztazích je zajímavý, protože vychází z jejich zážitků. Je to tvar čistý, děti důsledně pracují s imaginární rekvizitou (například otevírání dveří), často doprovázené zvukem. Zvuková složka je vůbec hojně využívána a potěší například u glossování situace výměny psacího stroje, u něhož se „klepalo“, za notebook. Sbor pak komentuje veškeré dění a vyjadřuje tak svůj vztah k příběhu. Trochu naddimenzovaná se nám zdála škola, ale to si můžeme vysvětlit tím, že k ní mají děti blízko, že mají dobře odpozorované chování učitelky a také jsme ocenili pěknou scénu, kdy se dívky hádají o milovaného chlapce. A tím, že školu nejdříve udělali jako sen, mohli si pak dovolit větší nadhled ve škole reálné. Z hlediska dramatické stavby celku by této škole prospělo zkrácení, ale je pochopitelné, že takhle vychází z tvorby dětí a bylo by jim líto se s některými úseky rozloučit. Celkové vyznění inscenace bylo pozitivním přitakáním životu, aniž by působilo jako banální happyend. A to je rozhodně ocenění hodné, stejně jako to, takovou inscenaci dokázaly Alena Tomášová a Romana Zemenová připravit s dětmi, z nichž některé chodí do souboru teprve od září. Stejně jako lektorský sbor oceňovali inscenaci vesměs i účastníci včerejší diskuse.

Ze Zlatého kolovratu

Dramoši z Kunovic, ZUŠ Uherské Hradiště vycházeli v inscenaci nazvané Ze Zlatého kolovratu z Erbenovy balady Zlatý kolovrat (režie Olga Strašáková) a zaslouží si respekt za hledání, jak uchopit a interpretovat tuto Erbenovu baladu s hororovými prvky. V počátku vnímáme trochu nadsázku a lehounký odstup od příběhu, ale to postupně opouštějí a více se věnují tomu, co sděluje Erben. Vše je postaveno především na jednotvárném rytmu, na refrénech a echách a v počátku jsme to vnímali jako snahu naznačit vztah souboru k interpretovanému textu. Jenže soustředění na formu a ničím neporušený rytmus se stalo pro soubor tak trochu pastí, protože převládalo tematickou výstavbu celku. Tradiční téma Erbeny o vině a trestu pochopitelně zůstalo, ale svůj postoj k předloze nám soubor svou interpretací už nesdělil. Představování krále dvěma chlapci jsme v tomto lyricko-epickém tvaru bez problémů akceptovali, v podstatě jako znázornění jeho vysokého postavení. Jednotlivé postavy byly čitelně charakterizovány různě barevnými šátky, s nimiž se pracovalo jako se znakem, nicméně ne zcela důsledně. Například červený a oranžový šál představující useknuté končetiny Dory nebyl po jejím oživení vrácen jí, ale starci, který ji zachránil, ale vrácení šálů-končetin Doře by rozhodně působilo daleko emotivněji. A představitel krále měli modrý šál na krku, i když byli součástí davu, což poněkud rušilo. A tak podobně. Ale i přes uvedené problémy jde o zajímavou a účtyhodnou práci.

VČERA JSME VIDĚLI...

...LÍZA

VČERA JSME VIDĚLI...

...ZE ZLATÉHO KOLOVRATU

... a žeru rybí tuk

Bubliny z Dramatické školičky Svitavy se představily s inscenací nazvanou ...a žeru rybí tuk, kterou se souborem na motivy předlohy Petra Chudožilova připravila Jana Mandlová. Tato inscenace rozpoutala jak při interní poradě poroty, tak i v diskusním klubu nejdelší diskusi. Bylo to především proto, že jsme řadu věcí nepřečetli nebo je různí lidé vnímali jinak. A to se odvíjelo od toho, že i to, co není v literární předloze přesně určeno a vyloženo, musí být na jevišti konkretizováno, abychom příběh dokázali přečíst. To se tak docela nepodařilo. Takže padala řada otázek. Pes, po kterém Pěta toužil, byl jenom snem nebo se zhmotnil? A proč v tramvaji, kdy nakreslí na okno psa, objeví se mimo tramvaj plyšák a přitom revizorka zřejmě přijímá Pětovu imaginaci, že nakreslený pes je uvnitř tramvaje? A kdo a proč a kdy psa vidí nebo ne? A návrat psa Bobíka do psího nebe znamená jeho smrt? Nebo se pak převtělí v Bobinu, která se objevuje v závěru? A tak dále, a tak dále. Jistě bylo smysplupné, že se vycházelo z dramatické hry dětí a byly tam některé hezky vybudované situace, ale nebyly přesně nasměrovány k převyprávění příběhu, a proto jsme ho nedokázali přečíst. Vnímali jsme tyto situace většinou jako jednotlivá čísla či etudy nespojující se v jasný celek. Ale už tím, že tato inscenace vyprovokovala rozsáhlou diskusi, bylo dobře, že jsme ji mohli na přehlídce vidět.

(Psáno na základě interní diskuse poroty a veřejné debaty)

Alena Exnarová

ZAPSALI JSME

...Z DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

Dnes došlo na diskusním klubu pro děti ze souborů k situaci, která byla v kuloárech diskutována už několikrát v minulých letech – v aule Fabriky se sešly soubory, které se navzájem neviděly. Pouze soubor Bezeřského viděl představení ostatních souborů. Jenomže jej už neviděl nikdo. Nebylo tedy příliš o čem diskutovat. Náznaky něčeho podobného byly zřejmě už včera, protože lektorky Klára a Soňa byly dopředu domluveny s lektorkou otevřeného diskusního klubu na propojení obou skupin, což se ukázalo jako vhodné řešení.

Než došlo ke spojení diskusních klubů, zadaly Klára a Soňa dětem úkol. Každý soubor měl vypsát na baličák „co by diváci viděli a slyšeli, kdyby byli na jejich představení“. Jinak řečeno, o co přišli. Z mnoha prvků pak měl vybrat tři, které následně ztvárnil. Tomu všemu předcházela nutná rozechřívací honička, kde „Babice“ a „Dceřice“ ze Zlatého kolovratu naháněly zbytek.

Skupiny pracovaly různými způsoby. Jako nejsehranější parta se ukázal soubor Bubliny. Bylo vidět, že se velmi dobře znají a práce také podle toho vypadala. Každý házel beze studu svoje nápady, které pak společně sázeli na papír. Soubor Dramoši působil rovněž kompaktně, oproti ostatním předložili systematický seznam pojmů. Naproti tomu u souboru Bezeřského bylo vidět, že zdaleka tak sešraní nejsou a skupina se rozdělila na mohutnou část děvčát a utlačovanou trojici chlapců.

Jan Mrázek

... Z OTEVŘENÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

Otevřený diskusní klub zahájilo 12 diskutujících, po čtvrt hodině přišlo dalších 9 a za dalších 20 minut dalších 8. Evě Sukové tak nezbylo nic jiného než mírně připomínat, v kolik hodin je začátek a několikrát po sobě uvádět nově přichozí do situace. Podařilo se jí plynule všechny zapojit.

Líza

Každý si představil teploměr, jehož stupnice (do 100 °C) ukazuje, do jaké míry se představení líbilo a zaujalo. Čísla na teploměrech se pohybovala v rozmezích od 70 do 100 °C, představení se tedy velice líbilo. Pak Eva s dětmi pojmenovala situace a místa ve hře, která se líbila více a která méně. V množinách líbilo se objevila snaha celého souboru, použití nástrojů místo nahrané hudby, dobrá mluva představitelky Lízy, vyjádření myšlenek postav „dabingem“. U nelíbilo figurovaly situace ve škole, které dětem připadaly dlouhé a zbytečné, dlouhé převlekání tatínka, příliš tichý hlas představitelky učitelky 2. Následně byl zrekonstruován situaci po situaci děj a množiny líbí a nelíbí byly přiřazeny k jednotlivým situacím.

Ze Zlatého kolovratu

Každý se zatvářil podle toho, jak ho představení zaujalo a postavil se do řady, která vyjadřovala škálu emocí od kladných po záporné – více než třetinu dětí představení příliš nezaujalo, dobrou polovinu ano. Pak každý na malý papírek napsal důvod, který ho vedl k mimickému vyjádření, které ostatním ukázal. Papírky byly čteny a řazeny do stupnice. Následně byla provedena kontrola – kdo stojí jinde, než stál v řadě „obličejů“? Asi polovina, druhá polovina byla zařazena blízko místa, kde původně stála. Pak Eva shrnula důvody, které diskutující pro svůj výraz obličejů uváděli. „Nejzajímavější pro vás byla asi forma tohoto představení. Někdo ji přijal a někdo ne.“

... a žeru rybí tuk

Kroužkem se rozběhly jednoslovné asociace na představení: Raftáci - rybí tuk - nástroje - ryba - fuj - Bobina - nemoc - pes - hnus - jídlo - doktor - špekáčky - vitamín D - lednička - Bobík - stínohra - fujtajbl - láhev - sen - představení - doktor - hodina zeměpisu - s prominutím hovno - na pobliti - doktor - tuk.

A pak se celý otevřený diskusní klub přesunul do auly, kde už čekaly děti ze souborů.

Iva Vachková

...ZE SPOJENÉHO DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

Během předváděčky Bublin se přivalily děti z druhého diskusního klubu, to už nás ale pomalu začal tlačit čas. Bublíny měly představení s názvem ...a žeru rybí tuk. Předvedly jednu scénu ze hry (obraz „Dámský dýchánek“ který jim přišel nejvtipnější). V dalším fokusu se pokusily ztvárnit skutečnost, že pes je nejlepší přítel člověka a potom poukázaly na to, že v jejich inscenaci se objevovala činohra, stínohra i loutkohra. Ostatní je posléze upozornili i na „muzikál“. Hudební složku si děti velmi pochvalovaly, zmínily i všechny nápady s kapesníky, loutkami, různé fóry a gagy. Lektorky

VČERA JSME VIDĚLI...

...A ŽERU RYBÍ TUK

VČERA JSME SI VŠIMLI...

...DISKUSÍ

je nakonec, stejně jako všechny ostatní, seznámily s názory odborné poroty.

Pro soubor *Dramoši* byly v jejich inscenaci „Ze Zlatého kolovratu“ nejdůležitější pojmy: voiceband, zrada a vražda. Všechno to dal do krátké situace z představení, což lektorky ocenily, protože čas běžel čím dál tím rychleji. Ukázalo se, že balada Zlatý kolovrat je u diskutujících z nejoblíbenějších. Jeden chlapec si pochvaloval, že toto představení mu dokázalo objasnit příběh lépe, než jeho češtinářka. Chváleny byly šátky, jako univerzální rekvizita. Na druhou stranu někoho právě šátky zmátly, když sloužily jako zástupná rekvizita pro části těla. Když přišel na řadu soubor Bezevšeho, oficiální čas pro diskusi byl naplněn a většina dětí se ze známých i neznámých důvodů rozprchla. Pouze bechyňští nás nenechali na holičkách, za což jim patřil dík zbylého souboru i lektorek. A stačilo to, soubor z Bechyně diskutoval rozumně a zasvěceně. Tři důležité momenty z představení „Líza“ byly: vnímání dítěte; to, jak se od sebe rodiče vzdalují a náprava vztahů. Bechyňáci k tomu velice ocenili fakt, že Bezevšeho na představení pracovali sami a když jsme se navíc dozvěděli, že spolu soubor funguje pouze rok, zatajil se diskutujícím dech. Bylo vidět, že pro autorský soubor bylo ze všeho nejdůležitější téma. Původně prý chtěli hrát o šikaně, ale to jim přišlo těžké, proto se přeorientovali na rodinné vztahy. Všechny nápady se zvukem, které byly pro diváky nejatraktivnější, stavěli až na druhou kolej, primární byl pro ně příběh. Všichni v místnosti ocenili vkusný happyend, soubor si udržel zdravý odstup. To že taková obyčejná věc jako topinka dokáže dát dohromady vztah, všechny dojalo mnohem více, než kdyby se rozehrávaly srdceryvné sentimentální scény.

Přes počáteční problémy byla podle mě diskuse přínosná. Žádné z dnešních představení nebyl propadák, a tak se zbytky diskutujících rozešly v příjemné náladě.

Jan Mrázek

...ZAPSALI JSME

...Z DISKUSNÍHO KLUBU PRO SEMINARISTY

Diskusi o představeních druhého bloku zahajuje tajemník poroty Jakub Hulák tím, že představuje přítomné členy lektorského sboru. Představení budou dnes rozebírat Eva Keroušová, Veronika Rodriguezová, Václav Klemens a František Zborník. Jelikož se ale jedná o klub diskuzní, nevjadřují se k viděným inscenacím jen členové lektorského sboru, ale i někteří ze zúčastněných.

Prvně jmenovaná porotkyně, Eva Keroušová, se ujímá slova, aby započala hodnocení úvodního (pro členy skupiny B posledního) představení dnešního dne. Tím byla divadelní inscenace *Líza* souboru *Bezevšeho* ze *ZUŠ Trutnov*.

Toto představení je přítomnými hodnoceno kladně. Ačkoliv se jedná o soubor ne příliš zkušný, jejich jednání na jevišti je přirozené a odráží se v něm jejich poctivá práce. Přítomní ocenili zejména čisté zpracování aktuálního tématu. Toto vážné téma dokázal soubor na jevišti přenést tak, že nepůsobí těžkopádně. Tomu napomohlo zejména využití neiluzivních prvků, které situaci citlivě nadlehčují (např. přítomnost dívek ozvučujících psací stroj, zastavení v živých obrazech, fázování promluv,...). Několikrát také zaznívá i ohlas na způsob práce souboru. Je vidět, že se skupina problematikou rozpadu rodiny dlouho zabývala a představení vznikalo formou dramatických her, jejichž prostřednictvím se utvářely jednotlivé obrazy. V důsledku toho se chvílemi zastírá dramatická linka celého představení. S tím souvisí i otázka, kdo je hlavním hrdinou inscenace. Vedoucí souboru o tomto problému ví. Původně chtěli hrát více o Líze, ale to se jim během práce nepodařilo udržet. Někteří se pozastavují nad, podle nich, závěrečným přehnaným „happyendem“. Většina přítomných se ale shoduje na tom, že takovýto konec byl v případě této inscenace na místě, jelikož pro skupinu byla důležitá potřeba dobrého konce.

Diskuze se obrací k představení *Ze Zlatého kolovratu* divadelního souboru *Dramoši* ze *ZUŠ Uherské Hradiště*. Představení lyricko - epického charakteru je vystavěno ve slovesném a vývarném systému. Uznání si soubor zasloužil za nový způsob, jak aktuálním způsobem vyjádřit tento známý text. Diskutující se také vyjadřují k výtvarnému prostředku, kterým jsou zde šátky. Oceňují jejich jednoduchost, ale pozastavují nad nedůslednou prací s tímto výtvarným znakem. Jako příklad uvádějí to, že chlapci, hrající zdvojenou postavu krále mají jako znak své postavy na krku uvázané modré šátky. Tyto jim ale zůstávají i ve chvíli, kdy se stávají členy sboru. Hlavním doporučením je pro soubor ale práce s rytmem. Díky převážně jednotvárnému rytmu byla narušena kompozice, a tudíž oslabeno vyznění celého díla. Celkově ale diskutující hodnotí inscenaci jako zdařilou zejména díky její srozumitelnosti.

...a žeru rybí tuk. Název inscenace souboru *Bublíny* místní *Dramatické školičky*. V případě tohoto představení se diskutující vesměs nejvíce zabývali psem Bobíkem. Ten přichází k malému chlapci (zde se otevřela otázka nejasnosti jeho věku) z nebe, aby s ním setrval tak dlouho, dokud jej potřebuje. Psa Bobíka většina přítomných vnímala chvíli jako existujícího a chvíli jako neexistujícího, což bylo způsobeno nejednotnými reakcemi postav na jeho přítomnost. Díky tomu nebylo také jasné téma celého příběhu. Každý si v něm sice našel nějaké své téma - pro některé to byl příběh o snění a síle snů, pro jiné o potřebě imaginace, pro další o touze, která se s věkem proměňuje... Často ale bylo nalezené téma v průběhu děje nějakým způsobem narušeno. Bylo to právě proto, že divák nerozuměl tomu, zda je Bobík pro všechny postavy viditelný a reálný a v tématu se proto ztrácel. Dle diskutujících diváků je také potřeba zaměřit se i na sjednocení divadelních prostředků. Ocenili ale dobře vybudovanou situaci, které vycházely z dramatické hry dětí a dále také hudební složku představení.

V diskuzním klubu se často otevírají otázky nedostatků představení, jejichž řešení by mohlo souborům pomoci v další práci. Proto bych závěrem ráda podotkla, že ačkoliv porota příliš nehovořila o kladech inscenací, považuje všechna tři představení za velmi povedená a inspirativní.

Andrea Pavlíčková

VČERA JSME ZAPOMNĚLI

...ZAPSALI JSME

...Z DISKUSNÍHO KLUBU PRO SEMINARISTY O PŘEDSTAVENÍCH
1. BLOKU

Diskuse o představeních letos doznaly změn. Seminaristi se již nescházejí v užších skupinách k interní diskusi, jejíž závěry by pak přednesli na společném plénu. Diskusní skupiny vznikly dvě a diskutují odděleně bez předchozí přípravy: skupina studentů středních pedagogických škol a skupina ostatních seminaristů. Z diskuse druhé skupiny za přítomnosti části poroty vám dnes přinášíme krátký záznam. V úvodu Jaroslav Provazník zmínil cíle diskuse: hledat a pojmenovávat, co nového a zajímavého se na poli dětského divadla urodilo...

Dipačápi, Praha 5 - Moje teta Morsie

- Souboru se podařilo vytvořit jednoduchými a střídavými prostředky hororovou atmosféru, z níž je cítit vnitřní poctivost práce na inscenaci.
- Hororový žánr se souboru podařilo zpracovat tak, aby nepůsobil trapně a směšně, celkový dojem byl zážitkem.
- Komplikovaná struktura (3 příběhové roviny – návštěva synovce u tety, tetiny příběhy, tetina minulost) a různorodé prostředky budování situací (činoherní divadlo, epické pojmenování prostředí, obrazová zkratka) zapříčinila nejednoznačnou artikulaci tématu inscenace.
- Vážné téma lidské viny a svědomí není divákovi sděleno prostřednictvím dějových faktů, chybí souvislosti a provázanost, situace jsou náznakové a všeobecné.
- Psychologicky motivované herectví je v dětském divadle obtížné, cestou je poskytnout dětem dosažitelné, pochopitelné jednání, ve kterém neočekáváme výrazné herecké výkony.

ZŠ Školní, Bechyně - Nerudárium

- Představení působilo jako invenční průzkum Nerudova textu, bylo příjemným setkáním s klasikem, přineslo aktuální téma veřejného mínění („Není důležité, co se stane, ale co se o tom pak řekne.“), lidské jinakosti, odlišnosti a toho, jak s nimi lidé nakládají.
- Jednoduché divadelní prostředky (kramářská píseň, kostýmy) připomínají 19. století, ne jako relikt, vyjadřují spíše vztah herců k textu.
- Jednotlivé rozehrávané motivy z povídek a přesná práce s jednoduchým divadelním znakem jsou pro diváka sdělné a srozumitelné, jde o vtipný jevištní přístup k Nerudovi.

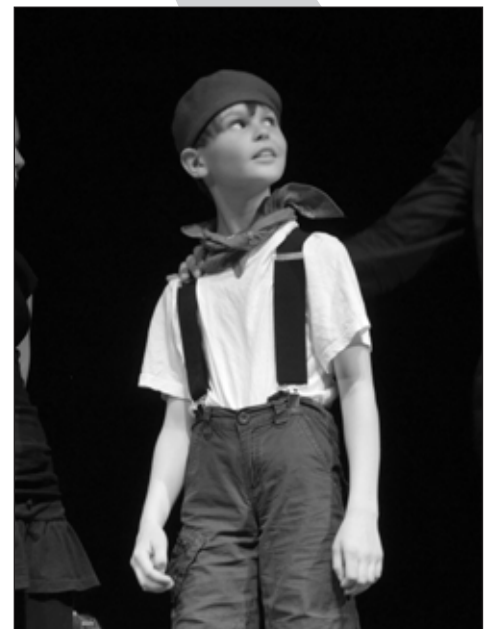
Taneční studio Light, ZUŠ Na Popelce, Praha 5 – Tátové a mámy musí tu být s námi

- Různorodé divadelní uchopení – kombinace čínohry, hudby, tance.
- Taneční chór nám nabízí klíč ke čtení inscenace, pohyb a tanec je silnější, než pouze slovní projev.
- Režijně jde o práci s nepopisnou metaforou, prodloužená gesta (procházející celou skupinou) jsou velmi divadelní.
- Pozitivní je výtvarný dojem – oddělení dětí a dospělých, jednoduchost barev, koláž, která z nich tancem vzniká.
- Vypěstovaný cit k partnerovi a skupině, technicky vyzrálý taneční projev a taneční disciplína, která však není spartakiádou.
- Nedovednost verbálního projevu interpretů.
- V druhé polovině má představení tendenci drolit se na jednotlivá čísla, písně se známými texty to podporují.

zapsala Tereza Strmisková

PŘIPOMÍNÁME SI...

...PŘEDSTAVENÍ 1. BLOKU

...JAK SI HRAJÍ TATÍNKOVÉ

Milí čtenáři, i dnes se vám pokusím přiblížit soubory, které včera vystoupily se svými představeními. Témata i přístupy k divadlu byly velmi pestré a stejně tak i soubory. Voiceband souboru Dramoši rezonoval v každém divákovi. Stejně tak možná rezonovalo v některých z nás vážné téma rodinných rozkolů, které nám zprostředkoval v klidu a bezpečí soubor Bezefšeho. A příjemné jistě bylo, jak nás přivítal domácí soubor Bubliny na své domovské scéně.

Abyste je trochu poznali, vyzpovídal jsem je. Ale navíc jsem je trochu potrápil, stejně jako předchozí soubory. I oni dostali téma – „Krok do neznáma“ - a co s ním provedli, můžete zhlédnout níže. Doufám, že je tak lépe poznáte.

NA SLOVÍČKO S...

...BEZEFŠEHO, ZUŠ TURNOV

Už máte za sebou tři představení, jaké to bylo? Náročné?

No když už se to trochu rozehraje...

Takže třetí představení bylo lepší než první?

Ne, první bylo lepší než třetí.

Je to hlavně o tý koncentraci na začátku.

První bylo určitě nejlepší.

Náročnější byla ta cesta sem.

Jak to?

Protože jsme museli přestupovat a jeli jsme tři hodiny.

Většinou vestoje.

A odkud vlastně jste?

Z Trutnova.

Rád bych se Vás zeptal, jak dlouho spolu hrajete?

Rok.

Takže jste nový soubor?

Jo.

Každý rok se měníme.

Už to asi zůstane takhle.

Doufejme.

Co mě zajímá asi nejvíc, protože jste jeden ze dvou souborů s autorským představením, jak jste přišli na takové téma jako je

rozchod rodičů?

My jsme si ze začátku říkali, že bysme chtěli dělat něco ze života a nejdřív jsme vymejšeli šikanu a tak, ale to je celkem těžký zahrát, a tak nás napadla rodina a vztahy.

A ten rozvod.

To, co se stane i ve skutečnosti...

...jak to to dítě vnímá.

Možná bych se zeptal, jestli to bylo i trošku o vás?

Ee, to ne.

Měnili jste někdy školu?

Já jo. (více hlasů)

Bylo to takový jak ve vašem představení?

Přesně tak.

Možná i horší.

Ze základky na gympl...

...ale to je zase úplně nová třída, takže tam jsou noví všichni.

Jak moc jste se našli v postavách z vašeho představení?

No, někdy v těch fíflkách možná.

Já mám teď pro vás úkol, který je trochu složitější – dokázali byste složit krátké dvouverší, nějakou rýmováčku, na dvě slova, která vám dám?

Jo.

Takže, když vám dám slova stopa a skok...

Verča... (všichni se k ní otácejí)

Není to stopa, ani krok. / Je to spíš velkánský skok.

Co budete dělat, až budete mít milion?

Poletím na Mars.

Já bych to dala rodičům.

Já bych si to schovala na horší časy...

...nikdy nevíš, co se stane.

Já bych uplatila Novotnou, aby mi dala samý jedničky.

Co vás baví na hraní divadla?

Pro mě je to prostě někdy i odreagování od našich problémů, protože někdy mi i lidi z dramaťáku víc rozuměj, než třeba lidi ve škole.

Je tam úplně jiná atmosféra než mezi kámošema ve škole nebo tak.

Já mám nejradši ten potlesk.

Poslední otázka – jestli jsem správně počítal, je vás třináct, nenosí to smůlu?

Ne, spíš štěstí.

Hned jak jsme se seznámili, už jsme jeli sem.

Ondřej Kohout

NA SLOVÍČKO S...

...DRAMOŠI, ZUŠ UHERSKÉ HRADIŠTĚ - KUNOVICE

Přijeli jste až z Kunovic, což je pro mě hrozná dálka, jakou jste měli cestu?

V pohodě.

Oproti Litvínovu pohodovou, že.

O Litvínovu jsem slyšel, řekněte mi k tomu něco?

Jsme si to trochu objeli, no.

Lehce zatopená trať.

Z Litvínova přes Hradec.

Tak vlak měl kolik, čtyři hodiny zpoždění?

To muselo být šílené?

Povodně nás pronásledovaly.

Ale potkávali jsme druhé skupiny, které se taky zasekly, takže to byla sranda.

Zpívali na peroně.

Jak dlouho spolu hrajete?

Osm, sedm let.

Pro vás je důležitý hlas, jak se vám tady dneska hrálo a mluvilo?

Všechno je tlumivé.

Slyšíme trochu dobře sami sebe, ale špatně publikum, jako že k nám přijde tlumený potlesk...

... třeba když očekáváme nějakou reakci. Že se diváci budou smát.

Dostali jsme se k hlasu, hraje ve vašich ostatních představeních hlas také důležitou roli?

Ve všech.

Jsme se prakticky k ničemu jinému ještě

pořádne nedostali...

...a asi ani nedostanem.

Ale zas je to jako originální.

Vždyť to je dobré.

A jsme nenáročný na rekvizity.

Proč jste si vybrali zrovna Erbena a Kytici?

Tak my jsme původně dělali něco jiného.

My jsme se k tomu vrátili.

Všechno to odstartovalo tou komiksovou Kyticí, a tématem hororu. Horory jsme četli.

„Pětiminutové horory“.

„Horory na dobrou noc“.

Ale pak jsme to udělali úplně srandovní, jako že jsme to rapovali.

Zůstalo z toho jen málo, protože jsme zjistili, že se to utáhnout nedá.

Takže to dostalo rok.

Vy jste měli hotový text, jak jste došli k jednotlivým obrazům?

To se první tak různě proškrtalo. Nebo to bylo až potom?

Během.

Podle toho, jak to vznikalo, jsme si s tím třeba hráli.

Kdybyste měli říct, už jste to trochu nakousli, když jste mluvili o hororech, v co se pro vás potom Zlatý kolovrat vyvinul? Téma hororu zůstalo nebo se trochu posunulo?

Posunulo.

Zlatý kolovrat je jediný braný jako pohádka, jako jediný končí dobře, i když Poklad taky končí dobře. My jsme to spíš brali jako něco, co chceme asi sdělit ostatním.

Tak to je spíš o částech.

Začátek je taková romantika, potom už moc ne.

Pak je to horor a pak zase romantika.

Když se máte rozhodnout, je to vždy jednohlasně, nebo se neshodnete?

Neshodneme. (jednohlasně)

A kdo má nejsilnější hlas?

(všichni ukazují směrem k Bětce, která hrála babiči)

Tak Bětka je hlavní, ten, kdo to řídí. A i když paní učitelka něco řekne, tak Bětka si prosadí, že to nebude.

No, diskuze je přípustná.

Co byste řekli o své vedoucí?

Paní učitelka je až moc trpělivá na nás - někdy.

Někdy to hodně přeženem.

A nejhorší je, že to víme.

Na to, jak mají ostatní přísné vedoucí, tak my to máme spíš takové volné, všechno přátelské.

Máme se rádi.

Bez toho by to ani nešlo.

Pak by to ani nefungovalo.

Ondřej Kohout

...BUBLINAMI, DRAMATICKÁ ŠKOLIČKA SVITAVY

Vy jste místní ze Svitav, jakou máte výhodu oproti jiným souborům?

Tak máme výhodu toho, že jsme si mohli vybrat prostor podle sebe, i když ostatní taky měli nějaký požadavek. A že tady zkoušíme, tak to máme všechno natrénované s tím prostorem.

Jste na domácí scéně, jaké to je hrát doma na takové velké přehlídce?

Tak mně to připadá...no vůbec si neuvědomuju, že je to vlastně tak velká přehlídka, když nejsme nikde pryč a jsme doma.

Vy jste tady hráli i na krajském kole, hráli jste tohle představení mimo Svitavy?

Hráli jsme ho v městečku Trnávka, a v Paříži ve Villecresnes.

A pak jenom ve Svitavách.

To je všechno.

To je zajímavé, hrát ve Svitavách, v městečku Trnávka a pak v Paříži.

Tady probíhají výměnné pobyty s jedním francouzským souborem.

Jak to přijali Francouzi v Paříži?

No tak myslím si, že docela dobře, protože jakoby moc nezáleží na těch slovech.

Taky jsme to přizpůsobili, když Dáta oznamovala, tak měla na tácu vždycky napsané francouzské názvy a bouchla do toho, takže měli nějaký přehled o tom, co se děje, o čem ta scéna je.

Když se vrátím ještě ke Svitavám, jelikož jste místní, poradili byste nám „turistům“, kam ve Svitavách zajít?

Tak stadion je pěkný.

Tam jsou ty vyřezávané sochy.

Pak třeba večer někam do kavárny – Kavárna V Parku, Andělská kavárna – nebo do čajovny.

Čajovna je tady hezká.

K rosníče...

...a k rybníku.

Při začátku představení jsem si napsal – školička?! Čekal jsem malé děti a najednou vyšli skoro dospělí lidé.

Tady Jana (pozn. Jana Mandlová, vedoucí souboru) musí odpovédět.

Název je tady už dvacet let, je převzatej. V podstatě, tady byla kdysi divadelní školička, kterou založil Matěj Šefrna, měl to asi rok, pak to nechal, a když jsem přišla po něm, tak jsem nechala název Školička. Oni začínají ty děti od pěti let, končí někdy třeba až na vejšce. Tady Kačenka chodí deset let. A Matěji ty chodíš jak dlouho?

Já těch devět deset, jako Šimon.

A jak to vnímáte, že chodíte do školičky?

To nevnímáme.

Nějak na tom názvu moc nezáleží, tak jsme to neřešili.

Jak jste pracovali na muzice? U hudby je uveden Karel Šefrna. Vy jste s ním nějak pracovali?

Zkoušeli.

Po první scéně, co jsme nějak měli, tak ho Jana pozvala na zkoušku, a od té doby s náma jezdí na představení.

Jako třeba ze začátku nám dal slova a na to jsme měli každé něco vymyslet, a tak stejně nakonec ty naše moc nedopadly.

Tyhle ty písničky vlastně napsal on.

Jedli jste někdy rybí tuk?

Ne.

Nenene.

Ptali jsme se některých dospělých a prej to bylo hrozný.

Mně chutnal. (ozvala se Jana)

Co si myslíte, jak chutná?

Myslím, že to není moc dobrý.

Měli jste kvůli něčemu takové potíže jako Petr z vašeho příběhu?

No asi jo, my jsme se taky docela dlouho hádali, jestli budem mít psa, nebo ne. Nakonec vyhrálo, že máme. A tak ze začátku mamka nebyla moc ráda, ale teďka už našeho psa úplně miluje, takže je to dobrý.

Možná ne o psovi. Ten pes je někdy „můžu jít ven – nemůžu jít ven“, ten pes je v tuhle chvíli akorát příklad, takže se to určitě přenáší do jiných věcí.

O čem podle Vás tento příběh je?

My jsme se řídili tématem „pes jako lék na samotu.“

U čeho jste se při zkoušení nejvíce nasmáli?

Když třeba chyběla některá holka, museli jsme kluci zaskakovat v dámském dýchánku.

V podstatě tady hráli všichni skoro všechny, a protože nás často hodně chybělo, tak si vyzkoušeli všechny role skoro všichni. Každý jsme zkoušeli někoho jiného.

Takže to bylo jiný a komičtější. Když nevěděl text, tak si vymyslel, každá zkouška pak byla jiná.

Ondřej Kohout

NA VÝZVĚDÁCH U...

... LEKTORSKÉHO SBORU CELOSTÁTNÍ
PŘEHLÍDKY DĚTSKÉHO DIVADLA

Kdy jsi v životě překročil/a sama sebe?

Jaroslav Provazník: Byl jsem sám sebou překvapený, že jsem vyšplhal bez přírazu na vojně...nějakých deset metrů nebo kolik to bylo tehdy.

Veronika Rodriguezová: Jezdili jsme s Tomášem Doležalem z Lužánek a Markem Jovanovským, řečeným Jovans, z cirkusu Legrandu na divadelní tábory a jeden rok tam tak hrozně vařili, že já jsme se rozhodla, že pro těch třicet lidí budu vařit, ale vždycky jsme jezdili na zajímavá místa, kde nebylo žádný kuchyňský zázemí, tak to jsem překročila sama sebe.

František Zborník: Na schůzi Katedry bohemistiky na Jihočeské Univerzitě v Českých Budějovicích, kdy 19. listopadu všichni vyjadřovali nesouhlas se stanoviskem studentů a jako patnáctý jsem byl já a řekl jsem, že s nima souhlasím, hlas se mi trás a vůbec jsem netušil, co se stane. A to jsem sám sebe slyšel, že to říkám, ale rozhodnutý jsem nebyl.

Eva Keroušová: No já jsem vždycky měla závrať, ale nenáviděla jsem rozhledny a asi před deseti lety jsem v Chudenicích vylezla na kopci na věž Bolfánek, teda dalo mi to dost práce, ale pak jsem z toho měla radost.

Zuzana Jirsová: Vzhledem ke vlastní výšce, se přeskakují neustále.

Václav Klemens: No, tak to bude asi věc, na kterou se pořád chystám, na kterou čekám, že se mi taky jednou konečně povede.

Alena Exnarová: Když jsem se nechala zpracovat a začátkem 80. let hrála loutkové divadlo.

Oldřej Kohout

HLEDACÍ HRA STOPA ZA STOPU

1. Hledejte stopu osobnosti, která je spojena se Svitavami a na oplátku na místě zanechejte stopu svoji.
2. Buďte nenápadní, nikdo další by vás při hledání stopy neměl spatřit.
3. Nezapomeňte na místě nechat i svoji stopu.
4. Každý den bude stopa na jiném místě. Založena bude ráno a zrušena kolem desáté večer.
5. Všechny stopy budou zřízeny na místech spojených s přehlídkovým dnem.

STOPA ZA STOPU – ODPOVĚDI

První (tedy sobotní) stopu objevili je 3 hráči.

Bylo v ní: **Jsem stopa Aloise Petruse, výtvarníka a řezbáře. Otisk své stopy jsem zanechal na svitavských domech. Mou stopu nese i mnoho lidí, které jsem učil pracovat s loutkou. Jakou stopu jsi zanechal ty?**

Filip Kout: V naší rodině jsem započal boj o jídlo.

Katka Stümdlová: V tomhle kině několi-krát plnou podlahu popcornu.

Jiří Fencel: Myslím, že spíší než já, zanechala Dětská scéna stopu ve mně.

Druhou stopu našlo 5 recitátorů.

Zpráva zněla: **Jsem stopa Johanna Budi-
ga, který v roce 1911 rozsvítil Svitavy. Posta-
vil tu elektrárnu. Koho a jak jsi naposledy
rozsvítil ty?**

Matěj Šumbera, Kamila Kolářová, Barča Lohniská, Denis Kuboň a Jakub Moulis odpově-
děli společně – Celý sál svými recitacemi.

INSTRUKCE PRO TŘETÍ STOPU

HISTORIE DĚTSKÉ SCÉNY SE NIJAK SE
STOPAMI NETAJÍ.

**DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY
NA INTERNETU**

www.drama.cz/ds

KOMIKS - SLEPÉ ULÍČKY 3

Bublinu v komiksu ze včerejška doplnila Johanka Sadílková ze ZUŠ Antonína Dvořáka v Karlových Varech. I tentokrát byl její návrh byl jediným doručeným. Na další bubliny se těší redakce...

OMLUVA

V čísle 1 jsme v rubrice Na výzvědách v odpovědi Elišky Vobrubové na otázku Jaký básnický nebo prozaický text ve vás zanechal největší stopu? mylně uvedli název textu polské autorky W. Szymborské. Vězte tedy, že Elišku V. oslovily texty Balada a Hlas o prostituci. Náš diktafon ve chvíli odpovědi zakašlal a zdeformoval ji. Eliško, omlouváme se.

redakce

OZNAČENÍ PROSTOR

Fka	Fabrika Svitavy
kino	Kino Vesmír
Trám	Divadlo Trám
OttD	Ottendorferův dům
SZŠ	Střední zdravotnická škola
MMG	budova Městského muzea a galerie ve Svitavách
stodola / st.	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti
Tyjátr	Tyjátr, alternativní klub

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2013

PONDĚLÍ 10. června

8.30–12.00
8.30–12.30
9.00–11.15 3.
14.00–16.10

dílky pro děti ze souborů
semináře A, B, C, Si, S2
blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost
3. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény

skupina A **Až opadá listí z dubu**

Středník, ZUŠ Rokycany

Lakomá Barka

Malé dvě, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

skupina B **Lakomá Barka**

Malé dvě, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Až opadá listí z dubu

Středník, ZUŠ Rokycany

skup. A + B **Jak se stalo, že vrána je černá**

Benešáči, ZŠ Pardubice, Benešovo náměstí

Balón aneb Lélat je snadné

KUK + Zpátečníci, ZUŠ Štítného, Praha 3

diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů

vystupujících v 3. bloku

dětský diskusní klub pro děti ze souborů

vystupujících v 3. bloku

otevřený diskusní klub pro děti

diskuse o představeních 3. bloku

doprovodný program

Něco z Adriana

Divadlo Vydýcháno, ZUŠ Liberec

Fka, MMG, OttD, st.
Fka, Trám

Fka

Trám

Trám

Fka

Fka

Fka

Fka-uč. 3

Fka-aula

Fka-foyer

Fka, stodola

Fka

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 3.

Redakce: Iva Vachková (šéfredaktorka), Tereza Strmisková, Andrea Pavlíčková, Jan Mrázek, Ondřej Kohout, Alena Exnarová, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto), Jazz Jameson, redakční čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. patře Fabрики Svitavy. Uzávěrka čísla 10. 6. 2013 v 00.15. Náklad 280 ks.

